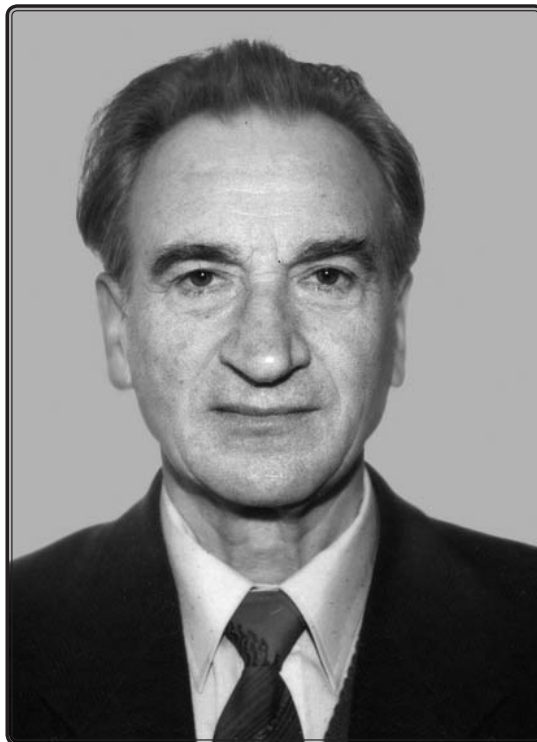

ВОЛОДИМИР ТИХОНОВИЧ ЗІНИЧ

(28.07.1926 – 1.06.2016)

1 червня 2016 року пішов із життя відомий український учений — етнолог, економіст, кандидат історичних наук, доктор філософії Володимир Тихонович Зінич. Він народився 28 липня 1926 року в с. Нижча Кропивна Вінницької області. Був людиною різнобічною, зокрема, цікавився культурно-мистецьким життям України (мав музичну освіту, яку почав здобувати ще перед війною, а завершив уже після демобілізації). У 17 років, додавши

собі рік, щоб мати право воювати, з березня 1944 року став бійцем-автоматником 31-ї стрілецької дивізії і до кінця воєнних дій — з перервами на лікування поранень — перебував на фронті, з січня 1945 року служив у музичному взводі у складі 1-го Українського фронту, був нагороджений орденами Вітчизняної війни II ступеня, «За мужність» III ступеня, «За заслуги» III і II ступенів, медалями «За бойові заслуги», «За визволення Праги»

та багатьма іншими. Після Другої світової війни строкову службу продовжив артистом Ансамблю пісні й танцю Київського військового округу. Закінчивши історичний факультет Одеського державного університету імені І. І. Мечникова, а згодом аспірантуру Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР (нині — Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України, далі — ІМФЕ ім. М. Т. Рильського), В. Зінич успішно захистив дисертацію та отримав учений ступінь кандидата історичних наук. З 1964 року працював ученим секретарем Інституту, у 1970—1973 роках був заступником директора та завідувачем відділу етнографії. До кола його наукових інтересів входили традиційна культура слов'ян, побут робітників України, культурно-мистецька тематика. Його кар'єра і далі б успішно продовжувалася в ІМФЕ ім. М. Т. Рильського, якби не політичні протистояння, ініційовані тодішньою співробітницею Інституту, дружиною високопоставленого партійного функціо-

нера Маланчука. Тоді постраждало немало науковців. В. Зінич змушений був змінити місце роботи. До виходу на пенсію працював у Раді по вивченню продуктивних сил України: спершу старшим науковим співробітником відділу проблем розвитку міст і розселення, у 1996—2007 роках — провідним науковим співробітником відділу регіональних проблем розселення. Здійснюючи свою професійну діяльність в установах Національної академії наук України, В. Зінич залишив по собі значну кількість наукових праць з обрядової культури українського народу, етнографічного музейництва, економічних, соціальних та екологічних проблем розвитку міських і сільських поселень України.

Доля відвела Володимиру Тихоновичу довгий життєвий шлях (не дожив двох місяців до 90 літ). Це була життєрадісна, доброзичлива людина, готова за потреби завжди прийти на допомогу. Пам'ять про нього житиме в серцях тих, хто його знав, любив. Пішов із життя великий патріот, учений, воїн... Вічна йому пам'ять...

*Колектив ІМФЕ ім. М. Т. Рильського
НАН України*